

פרשת וירא

לשאול את הגשם, לבקש את הטל

"... אמר רבי ברכיה :

אף כנסת ישראל שאלה שלא כהוגן, והקדוש ברוך הוא השיבה כהוגן, שנאמר: 'וַיִּנְדְּעָה נִרְדְּפָה לְדַעַת אֶת יְהוָה כִּשְׁחַר נֶכּוֹן מֵצֵאוֹ וַיָּבֹא כְּגֶשֶׁם לָנוּי' (הושע ו, ג).

אמר לה הקדוש ברוך הוא: בתי, את שואלת דבר שפעמים מתבקש ופעמים אינו מתבקש,

אבל אני אהיה לך דבר המתבקש לעולם, שנאמר: 'אָהִיָּה כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל, וְפָרַח כְּשׁוֹשַׁנָּה...'

(הושע יד, ו).

(בבלי, תענית ג ע"א/ מתוך איגרת חודש חשוון של מדרשת אורנים).

שעור פרשת שבוע: הרב דוד

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.15	זמן תפילין /טלית	16.28	הדלקת נרות
8.44	סוף זמן ק"ש	16.35 ב'	מנחה א' 14.00
16.44←16.47	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.35	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.04	צאת הכוכבים	16.15, 13.30, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	16.45	שיעור הרב דוד
		16.55	לימוד "בראשית"
7.30	שחרית נוער	17.23	צאת השבת

אחות תורנית השבת – דורית רידר

ש ב ת
ש ל ו מ

"לצרות צדקה ומשפט"

בפרשת השבוע מספרת לנו התורה על תפילתו של אברהם אבינו להצלת סדום. לפני הפסוקים המתארים את אותו 'ויכוח' בין הקב"ה לאברהם, מתארת התורה את הסיבה שבגללה מלכתחילה מתייעץ הקב"ה עם אברהם לגבי המהלכים שהוא עומד לבצע:

"וה' אָמַר הַמְכֶסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה. וְאַבְרָהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָדוֹל וְעָצוּם וְנִבְרָכוּ בוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ. כִּי יִדְעֵתִי לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוָה אֶת בְּנָיו וְאֶת אֲחֵרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָכַי ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט" (יח, יז-יט).

שתי סיבות מעלה הכתוב, מדוע ה' מגלה לאברהם את התכנית לגבי 'מהפכת סדום':

(א) הליכתו של אברהם בדרך של עשיית צדקה ומשפט.

(ב) גישתו החינוכית של אברהם להעביר את מסורת הצדקה והמשפט לדורות הבאים.

נראה כי שתי תכונות אלו הם כנראה הפוכות מהתנהגותם של אנשי סדום, והתורה ע"י העמדה ניגודית רוצה להבליט ולהדריך אותנו לכיוון הרצוי.

על חטאם ופעולתם של אנשי סדום התורה מגלה טפח, ונביאינו וחכמינו מגלים לנו טפחיים. יחזקאל הנביא מגדיר את החטא ואומר:

"הֲיָה זֶה הָיָה עֲוֹן סְדֹם אֲחֻתְךָ גְּאוֹן שִׁבְעַת לֶחֶם וְשִׁלֹּת הַשֶּׁקֶט הָיָה לָהּ וּלְבָנוֹתֶיהָ וַיֵּד עָנִי וְאֶבְיוֹן לֹא הָיָה וְהִזְיָקָה" (טז, מט).

מהפרשנות הנבואית עולה, שהעושר הכלכלי גרם לפער חברתי ולפער מעמדי גדול מאוד. חז"ל הרחיבו את ההסבר ע"י מספר דוגמאות ואדגים בסיפור אחד שמשך את עיני, ע"פ המסופר במסכת סנהדרין (קט):

"אמרי: דאית ליה חד תורא- מרעי חד יומא, דלית ליה- לירעי תרי יומי" (מי שיש לו שור אחד שומר על העדר יום אחד, מי שאין שור כלל שומר על העדר יומיים).

כלומר, אחד מהחוקים בסדום קבע שמי שיש לו בהמות, רועה את בהמות העיר יום אחד, ואילו מי שאין לו בהמות, רועה את בהמות העיר יומיים. מה פשרו של חוק זה? לכאורה, ההיגיון שבו פשוט: מי שאין לו אמצעים זמנו פנוי יותר, ולכן ניתן להעמיס עליו עבודה נוספת! חוק זה מדגיש את העובדה, שהעיקרון 'המוסרי' שעל פיו פעלה המערכת המשפטית בסדום היה שיש לנצל את החלשים, ומי שחלש ניתן להתעלל ולהתעמר בו.

כאן ניתן לראות איך המעמד הכלכלי עלול ליצור עומס שמירה לא אחיד, עלינו לשים לב איך הדברים עלולים להתפרש, ולעשות לאיזון הכוחות ...

כדי להראות שמציאות סדום לא צריכה להיות כ"כ רחוקה ויכולה להיות בכל חברה, מדגימה לנו המשנה המפורסמת במסכת אבות: "האומר: שלי שלי ושלך שלך - הרי זו מידה בינונית, ויש אומרים: זו מידת סדום" (פ"ה משנה י').

מפרש קהתי:

"האומר: שלי שלי ושלך שלך" - היינו: אינני רוצה להנותך משלי, ואל תהנה אותי משלך "זו מידה בינונית" - של האדם הבינוני, שאינו חסיד אבל גם רשע איננו, שהרי נזהר הוא ליהנות משלו בלבד, ולא משל אחרים.

"ויש אומרים: זו מידת סדום" - כלומר, מידה זו שלא להנות את אחרים היא מידה רעה שנהגו בה אנשי סדום, ועל ידי כך מנעו רגל אורחים מביניהם ואף התאכזרו לעניים.

מצאתי למשנה זו פרוש יפה, בשם הרב עמיאל:

"האומר: שלי שלי ושלך שלך" - זו מידה בינונית: "חברה שיחידה" ("האומר" - לשון יחיד) אומרים: "שלי שלי ושלך שלך" - כל אחד יעשה רק לביתו שלו, היא חברה שמידותיה "בינוניות" המה, שכן בחברה טובה כל אדם מוכן לתת משלו גם לאחרים, ואינו שומר כל ממונו רק לטובת עצמו.

אבל "יש אומרים" - לשון רבים - כאשר מידה זו של אנוכיות הופכת להיות נחלת הכלל, הרי "זו מידת סדום". חברה כזו אינה יכולה לעמוד ולהתקיים אפילו שעה אחת.

הדיוק בדברים מראה לנו, שהפיכת סדום לא בהכרח צריכה להיות מעשה הרס באמצעות 'נסי', אלא בחברה שיש בה פגמים חברתיים רבים, סופה של 'עיר' כזאת להיחרב.

התורה מדברת על שתי דרכים להתמודד עם התופעות האלו:

(א) לבנות חברה שדרך חייה יושתתו על עשייה מתמדת של צדקה ומשפט.

(ב) להעביר דרך חיים זאת לדורות הבאים, והיא זו שתבטיח התפתחות חיובית ולא חורבן.

(ע"פ הרב אי ליכטנשטיין, ואביעד כהן)

ולואי שנצליח בכך...

שבת שלום! בני אינזברג.

נא להכיר: משפחת אברהם

משפחת אברהם היא חצי מוכרת לנו, שהרי רינת (בן-עמי לשעבר) גדלה ובגרה כאן בסעד, ובכל זאת תמיד נחמד לערוך היכרות מחודשת... אז ככה:

רינת וקובי אברהם הגיעו אלינו ממושב בטחה, שם גדל קובי, לאחר כשש שנים בהן התגוררו במושב. לזוג שלושה ילדים: אלון בגן רימון, מעוז ונעמה- תאומים בגן-גפן.

משפחת אברהם מתגוררת בשכונת שקד (השכנים הכי קרובים הם ניר ורונית קסלר, השכנים הצמודים עוד בתהליכי התחלת הבניה). מספר הטלפון בבית – 2189.

רינת עובדת כאחות במחלקה אורטופדית בסורוקה, וגם מלמדת כירורגיה בבי"ס לסייעוד.

קובי עובד כמנהל רכש בקבוצת "אלון" בשדרות (קבוצת מפעלים המונה בין-השאר מפעל של משאיות זבל, מפעל שערים וסורגים ועוד).

מדוע החלטתם לבוא לסעד?

"אנחנו אוהבים את צורת החיים הקהילתית כאן, טוב לנו לגור ליד ההורים והמשפחה, ואנו אוהבים גם את צורת החיים החופשית, כלומר את החופש להסתובב בחוץ ולא להיות סגורים בין קירות הבית".

כיוון שאתם גרים בשכונה, מה בעצם ההבדל לעומת המגורים בבטחה?

"במושב צורת החיים היא יותר משפחתית, המשפחות הן שמהוות את החברה. ישנם צעירים- אם כי לא הרבה, אנחנו פחות התערינו מבחינה חברתית. במושב אין מנגנון קבלה, כל בן (דתי או חילוני) יכול להשאר, מבחינה דתית הפריע לנו למשל שהמושב פתוח בשבתות".

רינת, מה זכרת לטובה מהקבוצה בשנים שלא היית כאן, למה התגעגעת?

"אני מרגישה כאילו חזרתי הביתה מחופשה ארוכה. מבחינה חברתית, בתקופת הרווקות כשגרתי בקוביות היה לי טוב, היו חיי חברה תוססים, היה מאד כיף. זה היה חסר לי במושב, כי גם בתור זוג עם ילדים עניין החברה הוא משמעותי".

האחות רינת, יש לך טיפ לחורף?

לקבל חיסון, ולשתות הרבה מיץ תפוזים.

לסיכום, יש משהו שחשוב לכם לומר לאנשי סעד?

רינת: כיף לראות את התגובה של האנשים לחזרתי הביתה, ולכולנו כמשפחה. נעים מאד לפגוש שוב את האנשים שגדלתי איתם, ושגידלו אותי.

קובי: אנחנו רוצים להודות לאנשים שעזרו לנו בכל תהליך הקליטה ובמהלך הבניה.

ברוכים הבאים, ושתהיה נחת ושמחה בביתכם החדש!

רא"נה: אפרת.

לה היה השבוע

... "גשם עומד לרדת" ... כך אומר השיר, כך כתבו בעיתון/באינטרנט, כך אמרו ברדיו. וכדי לנצל את הגשם, מיהרו בגד"ש לרסס את חלקות תפוחי האדמה, כדי שהגשם המיוחל יצניע בקרקע את חומרי ההדברה. הסוף ידוע, רוח נשיאים וגשם אין – למרות שבצפון ובמרכז ירדו גשמים רבים, אצלנו ירדו בסה"כ כ- 3 מ"מ גשם ורק ביום שלישי.

ושוב הוכח הפתגם הידוע האמון על עובדי הגד"ש: " החזאי הוא לפעמים ודאי ולפעמים בדאי, ולסמוך עליו – לא תמיד כדאי". אולי נתנחם ב- 20 המ"מ שירדו בברור-חיל, והשקו בין-השאר גם את חלקות הגזר ותפוחי-האדמה שלנו.

ומאין גשם למטאורולוגיה. השבוע הותר לפרסום את אשר אירע לפני כשבועיים, ועל כך מספר א': "נשלחתי למשימת סיור ואיתור מחלות ומזיקים בשטחי הגזר באזור אורים. תוך כדי סיור בחלקה נתקלתי בקופסא קטנה (כ- 25 X 25 ס"מ), כשמצידה האחד יוצא חוט חשמל ומצידה השני יוצאת משושה (אנטנה) קטנה עליה יש רכיב אלקטרוני כלשהו. על הקופסא היו כתובים מספר שורות בערבית, וחוט דק וקצר הוליד אותי אל בלון מפוצץ. התקשרתי לחבר'ה מאורים, שהזעיקו את הרבש"צ המקומי, שהזעיק את המשטרה, שהביא את החבלן, שפוצץ את המטען בשלום, למרות שמספר עלי גזר נפגעו מרסיסים ומשאיפת עשן. התברר, שהכיתוב בערבית ביקש מכל מוצא קופסא זו, להביא אותה אל הכתובת הרשומה. זה היה בסה"כ בלון חיזוי של מזג אוויר, אך כולם אמרו, שלא כדאי לקחת סיכון, וכי יש להשמיד את הקופסא. "בסה"כ רצייתי לחזור הביתה בשלום"....

בנותינו גם הן עושות חייל בצבא ובשירות הלאומי, וכעת נתבשרנו כי **חיה לב סיימה קורס מש"קיות ת"ש כחניכה מצטיינת למופת!** ברכותינו לחוה – גאים בך כאן בבית!

אסיפות:

במוצ"ש "לך-לך" התקיימה אסיפה בה אושרו ברוב קולות ההצעות של מש"א באשר להרכבם של הנהלת הגיל-הרך וצוות שיוך נכסים:

הנהלת הגיל הרך – צפריה מרכזת, רחלי לנדאו, משה זיו, חיה קופלד, דליה רועי, ודרורית וויס.
צוות שיוך – בוקי – מרכז, עופר שלומי, חלופ, חנן פינקלשטיין, דני לזר, חיים אפשטיין, אליסף, וסילעית.
כמו-כן אישרה האסיפה הכנסת משקיע-שותף לסיפן, בהמשך להחלטת דירקטוריון סיפן והנהלת המשק, ובהתאם למתווה שהובא לאסיפה ע"י אורן ומתניה.

ביום רביעי התקיימה אסיפה נוספת. באסיפה נתקבלו ההחלטות הבאות:

א. אושר כי **אתי קימלמן תחליף את תרצה אורן בהנהלת הקהילה,** בתוקף תפקידה כרכזת תרבות.
ב. **בעניין היטל הבצורת:** הוחלט לבחור באפשרות מנייה ביתית, ולהתקין מוני מים ביתיים אלחוטיים, בדירות המגורים, למים הקרים (במימון הקיבוץ כמובן).

המים החמים ימשיכו להימנות במרוכז, והכמות תחולק באופן יחסי למספר הנפשות בכל דירה. עוד הוחלט כי חריגה מהקצבת המים הקרים החודשית לכל משפחה תשולם על ידי המשפחה באופן הדרגתי, וכי תימשך בדיקת מעבר מחימום מים מרכזי לחימום ביתי, ובתומה תובא הצעה מפורטת לאסיפה.

ג. **התקבלה ההצעה להתחיל בתהליך ההידברות על אופיה הדתי של סעד,** בהנחיית שי בן-יוסף ומרים שפירא בהתאם לדף שחולק לחברים.

70 שנה לשיבות בני עקיבא

ולאם הישיבות כפר הרואה

ביום הקמתה – י' בחשוון ת"ש

ראיון עם משה בן-צבי – מן המחזור הראשון

בהוקרה ובהערכה

לחברנו היקר

מר משה בן צבי

על חלקו המבורך

בייסוד ועיצוב דרכה של אם ישיבות בני עקיבא

אידיאל נישא ומרומם של חברים בני מצווה, קם והיה לרשת ענפה של מוסדות תורה וחינוך שרישומם ניכר בכל שטחי ההוויה הישראלית. לבני דור ראשונים, נוחלין ומנחילין, נתונה התודה והברכה.

נועם ה' וטובו עליכם

ביקר

מר אלחנן גלט	הרב חיים דרוקמן	הרב אברהם צוקרמן
מנכ"ל מרכז ישיבות בני-עקיבא	יו"ר מרכז ישיבות בני-עקיבא	ראש ישיבות בני-עקיבא

תעודה יפה זו, גדולה ומרשימה, ניתנה לכל בני דור הראשונים שהקימו את הישיבה, 13 במספר, שמכולם שרד רק חברנו משה בן-צבי. החבר יצחק לב, שהיה הרוח החיה של הישיבה, מי שהיה אח"כ מנהל המוסד החינוכי כפר-בתיא, נפטר ביום הכנס עצמו. את התעודות שלהם קיבלו בני משפחותיהם. תעודה יפה זו מתנוססת בגאון על קיר חדרו של משה בבית שקמה, והחברים מוזמנים לבוא לראות. משה, שהיה בן 16 כשהצטרף לישיבה, מספר את סיפור הישיבה:

בי' חשוון ת"ש הגיעו ראשוני חניכי הישיבה לכפר הרואה, ויחד עימם ראש הישיבה נריה, שעוד לא היה אז רב. להקמת הישיבה קדם מחנה עבודה בכפר הרואה, שבו עבדו החברים במשקי המתיישבים חצי יום וחצי היום השני הוקדש ללימודים, השיכון היה מחנה אוהלים, ונוצר קשר עם חברי המושב, שנשאר כל הזמן. אני אישית קיימתי קשר עם משפחה צעירה מהכפר, משפחת דרמר, עם ילד בן ארבע, שפגשתי אותה כעבור 70 שנים – בהרבה חיבה ואהבה. הבת הצעירה של המשפחה היא כיום אשתו של הרב של חברון – הרב ליאור.

ביום הראשון בישיבה התגוררנו ברפת של מי שהיה אח"כ הרב בינה, והייתה שם עז שפעתה כל הלילה ולא הניחה לנו לישון. אח"כ התגוררנו בליפטים ובלולים (בלי תרנגולות) והתנאים היו קשים מאוד – לא היו לנו אמצעים, וכשנריה חזר מישיבה קשה עם מזכ"ל המזרחי הוא יצר בנו את גאוות היחידה "שאנחנו נתגבר", ויצאנו בריקודים סוערים.

ייחודו של הכנס היה במפגש החברים, בעיקר של החברים הראשונים שאיתם נשמר הקשר. גם הרבנית רחל נריה, קיבלה את התעודה המיועדת לבעלה, מייסד הישיבה. הרב אברהם צוקרמן, שותפו לדרך של הרב נריה ודמות מיתולוגית בפני עצמו, הפעים את הנוכחים כשסיפר זכרונות על סיועם של תלמידי הישיבה בהורדת מעפילים מן האוניות ובהסתרתם מפני הבריטים, על השתתפותם במלחמת העצמאות ועוד ועוד.

רשימה חלקת של בוגרי המחזור הראשון מספרת גם היא סיפור של עשייה, השתלבות והובלה בחברה הישראלית. בין אלה ניתן למצוא את שופט בית המשפט העליון צבי טל, הרב הראשי לצה"ל מרדכי פירון, חתן פרס ישראל הבלשן פרופ' גד בן-עמי, פעיל העלייה יהודה דומיניץ "מיסטר עלייה", ונחום כהן שהיה חבר סעד בגרעין התורני.

השופט צבי טל סיפר ששיבת כפר-הרואה הייתה בית הספר הדמוקרטי הראשון בארץ. "קראנו לעצמנו 'רפובליקה של תורה', כי כל ההחלטות היו מתקבלות בהצבעה דמוקרטית שבה לנריה ולצוקרמן היה קול שווה לאחרים". טל סיפר כי הוא עצמו לא היה בין 13 הראשונים, אלא הצטרף כמה חודשים לאחר יי בחשון. היה מקובל אז שתלמיד חדש שוהה בישיבה למשך חודש, ואז מתקיימת הצבעה האם לקבל אותו. "אחרי חודש התוצאה הייתה לא לקבל אותי, אלא שהרב נריה ביקש לתת לי הזדמנות לחודש נוסף. בסופו הייתה עוד הצבעה והתקבלתי."

ניתן לומר שהרוח בישיבה נשענה בעיקרה על היסוד החברתי ורק בשלב מאוחר יותר גבר הצד הלימודי-תורני.

הסממנים החברתיים שבאו לידי ביטוי אצלנו – הרחצה בימי שישי בבית המרחץ של כפר הרואה שנקראה "הליכה ל-מ", בסעודות לפני ברכת המזון היה נהוג לומר "יש הצעה" כשהיה ברור שהכוונה היא לברכת המזון, מדי חודש היה לנו טיול בסביבה, והייתה גם פעילות טרום צבאית.

הרעב שלט בימים ההם, קנינו בהקפה במכולת, עד שנצבר חוב של 100 לירות ומאז הסכימו למכור לנו רק לחם שלא נרעב ממש. אחד הפרדסנים היה נותן לנו תפוזים שלא הצליח למכור בגלל המיתון הכלכלי שיצרה מלחמת העולם השנייה, והיינו אוכלים תפוזים בלי הפסקה. אפילו דייסה עשו מתפוזים.

אני עצמי נאלצתי לפרוש מן הלימודים בגלל שלמדנו לאור עששיות והלימוד הזה באותיות הקטנות הרס את מאור עיני, לכן שהיתי חצי שנה בבית הורי עד שהתגברתי וחזרתי לישיבה – לעבודה וללימוד.

והתנהל אז ויכוח גדול על פני הישיבה – בהקמתה הייתה מיועדת הישיבה להיות ישיבה חקלאית, אך נריה העלה את הלימוד והחינוך ע"ח החקלאות ולכן היה ויכוח חריף בינו לבין הנהלת המזרחי, שרצתה להקים שם ישיבה חקלאית, עד שלבסוף נמצא הפתרון בהקמת גינה חקלאית, שעבדו בה 5 חברים ממקווה-ישראל ביניהם נתן קאופמן וגם אנוכי ועוד חברים יחד עם אגרונום, וזה היה הפיצוי לשם של "ישיבה חקלאית" שהיה סלע המחלוקת בין נריה לאנשי המזרחי.

המטרה הראשונית של הקמת הישיבה הייתה שיצא ממנה קיבוץ תורני, ואז נוצר פער בין הנאמנים לישיבה שפרשו מן הגרעין ונשארו בישיבה, לבין חברי הגרעין התורני שהצטרפו לחברי הגרעין שקיבלו גם כן את הכשרתם בכפר-הרואה ועבדו במשקי המתיישבים, וצורפו לקבוצת בני-עקיבא בקב' עלומים.

הגרעין הקיבוצי מנה בסה"כ 7 חברים וזה חייב אותנו לשוב בסניפים כדי למשוך חברים, בעיקר בנות, (אפשר להזכיר את חנה גולדשמידט, את אלישבע בן-צבי, ועוד) כשהרוח החיה – המוציא והמביא היה אריה קרול. וכך הצטרפו אלינו עוד חברים במבצע שנקרא "מבצע עשיית נפשות".

הפעולה הראשונה של הגרעין עם המצטרפים היה טיול ברגל מכפר-הרואה לטירת-צבי, עד לשדה-נחום, שם אספה אותנו משאית לטירת-צבי, שם נוצר הקשר בינינו לבין הטירה – שם הקמנו את ההכשרה בטירת צבי בעוד אריה קרול הוא המנהיג והרוח החיה.

ראיינה- חיציה יקותיאל

"בין הספרא לסייפא"

יום רביעי, השעה 22:00 בלילה, אי שם בהרי אילת, סוף סוף מצאתי קצת זמן. בין שיעור בבית הכנסת לשיחה עם חייל, בין קביעת מזוזה לשליחת מייל, אני יושב במשרד ומנסה לחשוב כיצד להיענות לבקשתה של אפרת, כיצד לכנס לכמה שורות את החוויה שלי בתור רב צבאי.

אתחיל בקצת רקע על היחידה בה אני משרת: אני משרת כרב בית הספר של "חיל האיסוף הקרבי". אם שם זה נשמע לכם קצת מוזר, זה בסדר, מדובר בחייל הכי צעיר בצה"ל – רק בן חדשיים!!! עד לפני חודשיים נקראנו "מודיעין שדה" ובגלל מספר שינויים ארגוניים, ומסיבות של זהות וגאוות יחידה החליטו לשנות שם, צבע כומתה, תג וסמל. בכל אופן, החייל אחראי על מערך איסוף המודיעין בזמן אמת לאורך הגבולות. חיילי ובעיקר חיילות חיל האיסוף הקרבי אחראים גם לשמירה על הגבול הקרוב אלינו בסעד.

בבית הספר שלנו, המונה בין 1000 ל-2000 איש, אנו מכשירים חיילים וחיילות, מפקדים ומפקדות, צוערים וצוערות, שבהמשך ישתלבו באחד מגדודי החייל בצפון, במרכז, או בדרום. החיילים מוכשרים לתפקד כלוחמים, המפעילים אמצעי תצפית שונים, והבנות מוכשרות לשמש כתצפיתניות.

הרבנות הצבאית: כחלק ממגמת הרבנות הצבאית, בשנים האחרונות, להפוך לגורם רלבנטי ומשמעותי המחובר לחוויה הצבאית ולעולמם של כלל החיילים, חלו שינויים גדולים במוקדי הפעילות ובאופייה של הרבנות ככלל והרבנים בפרט. את עיקר מטרתה של הרבנות רואה הרבצ"ר הנוכחי בחיזוק רוחם של החיילים, בחיזוק האמונה בצדקת הדרך מתוך לכידות, ערכיות וחיבור למסורת היהודית. מתוך כך נגזרות המשימות ודרכי הפעולה בהן אנו פועלים.

בתור רב צבאי בשטח אני מנסה, במידת האפשר, להיענות לאתגר גדול זה, ולקחת חלק במשימה הלאומית החשובה (זו גם אחת הסיבות להצטרפתי לשורות הרבנות). עם זאת, כשיורדים לשטח הדברים נראים קצת אחרת. בפועל, אני מקדיש זמן ומרץ רב לפעילויות הקשורות יותר לצדדים החומריים (החשובים כשלעצמם), בדאגה לצרכי דת, בשמירת רמת התאמה מקסימלית בין הפעילות הצבאית לדרישות ההלכה.

בסך הכל תחומי העיסוק דומים מאד לעיסוקיו של רב ישוב, רק שהפרופורציות מעט שונות. חלק ניכר מזמני מוקדש לבקרת כשרות המטבח. מעבר לזה אני נדרש לבדוק את כשרות השק"ם, את כשרות המעדניה החלבית והבשרית, הלשכות וכלל הפעילות הקשורה לבסיס. כמובן צריך לדאוג לעירוב, למזוזות, ציציות, חצאיות, סוכה, ספר תורה ושאר הצרכים של המערכת והחייל הפרטי.

תחום נוסף קשור ל"תפעול" בית הכנסת, המשמש כמרכז של "הקהילה" הדתית והמסורתית בבסיס, החל מדאגה לנקיון, לסדר ולהמצאות הציוד הנדרש ועד לארגון מניינים, קריאה בתורה (כשאינן ברירה), העברת שיעורים ומתן מענה לשאלות הלכתיות.

אם עד כה ספרתי בעיקר על עיסוקים הנוגעים לחייל, או לחיילת הדתיים, ישנו גם תחום עיסוק שלם הפונה לכלל החיילים, ובו אני רואה את החשיבות העיקרית. ניתן לחלק תחום זה לשניים:

ראשית, אני משתדל כמה שיותר להיות בקשר עם חיילים ומפקדים, להוות כתובת שנוח לגשת אליה, להתייעץ, לשאול, או סתם לדבר. יש לי פריווילגיה שאין לאף אחד בבסיס: אני יכול ברגע אחד להכנס ללשכתו של מפקד הבסיס, ודקה לאחר מכן להכנס בטבעיות לחדרו של חייל שזה עתה גוייס, ולדבר עם שניהם בגובה העיניים (הרבצ"ר מגדיר זאת "איש ביניים"). חיילים ומפקדים פונים אלי בשאלות מכל תחום אפשרי, בעניינים הקשורים לצבא, לפקודות הדת, למעגל השנה ובשאלות על חייהם הפרטיים.

אני משתדל להגיע, במידת האפשר, לחיילים בשטח, בתרגילים ובאימונים, להיות איתם בשגרה ובאירועים מיוחדים (השבעות וטקסים למיניהם), להקשיב, לעודד, לחזק ולסייע בכל מה שניתן.

רובד אחר של תחום זה הוא כל מה שקשור לחיבור למסורת היהודית, לחיזוק רוחם ועולמם הערכי של החיילים והחיילות. כנגזרת ממטרות אלה, אני מעביר שיחות ושיעורים לפלוגות, מפיץ חומרים כתובים בדפים ובמייילים, ומארגן פעילויות באירועים שונים. מתוך שיתוף פעולה הדוק עם גורמי החינוך בבסיס, אנו מארגנים ימי סיור באתרי מורשת שונים, מתאמים הרצאות של אנשי רוח ואמונה (החינוך אוהבים בעיקר רבנים...) ומרימים ביחד טקסים ופעילויות סביב מעגל השנה.

מלבד כל הנ"ל ישנם עוד תחומים רבים, אך קצרה היריעה והשעה מאוחרת. בכל מקרה לא אוכל לסיים בלי לומר שכל זה לא היה מתאפשר לולא גבורתה של רעייתי היקרה, סלעית, שניצבת כמעט לבד בחזית ניהול הבית (מלבד עבודתה התובענית וכל שאר הפרויקטים) ובזכותה אני יכול לקחת חלק במשימה החשובה והמרתקת שאת מקצתה ניסיתי לתאר.

אליאב ליזר.

מארכאת השיניים

חברת "קולגייט" מבצעת במספר רב של קבוצים ניסיון על משחת השיניים שלה. הפרוייקט מתבצע על משחה שכבר קיימת בשוק ולא על משחה חדשה. במסגרת הפרוייקט המשתתפים מגיעים פעם אחת בשנה, במשך שנתיים, לבדיקה קצרצרה של רופא ובתמורה מקבלים במהלך התקופה משחות שיניים ומברשות להחלפה. כל מי שמעוניין להשתתף בפרוייקט, ומתאים לכך, לפי ההתוויות שקבעה החברה, מוזמן.

ההתוויות לגבי מי שאינו יכול להשתתף הן:

- נשים בהריון או מיניקות
- מי שבפיו תותבות שלמות או חלקיות
- מי שבפיו גשרים
- מי שאין בפיו כלל סתימות

ההתוויות לגבי השתתפות:

- גיל 18 ומעלה
- לפחות 4 סתימות
- אפשרי 2-3 כתרים
- תושב קבוע באזור – שיהיה זמין בשנתיים הבאות

כל מי שמעוניין להשתתף ואינו בטוח לגבי מצבו הדנטלי, יכול לפנות אלי ואני אבדוק בתיק ואעדכן אותו באם הוא מתאים.

אנחנו מעוניינים לערוך יום נוסף באחד מימי שישי הקרובים בשעות הבקר, במידה ויהיו מספיק משתתפים. אנא צרו עימי קשר במהלך חודש נובמבר על מנת שאוכל להרכיב את רשימת המעוניינים ובהתאם לוודא שאכן יש מספר מספיק של משתתפים להזמנת החברה ליום נוסף.

יצר - מארכאת השיניים

נייד: 050-5966384 מרפאה: 2413

על חלות ואניעות אחלות

לאחרונה, בעקבות התפשטותה של "שפעת החזירים" אנו עדים לפרסומים רבים בנושא ההיגיינה האישית והציבורית. תשדירים שונים קוראים לנו להקפיד על רחיצת הידיים לעיתים קרובות או על התעטשות אל המרפק (ניסיתי וזה לא כל כך נוח...), וכרגיל אצל היהודים- יש מי שמנצל זאת גם "לעשות קופה" ולשכנע אותנו לקנות תכשירים לניקוי הידיים גם ללא מים וסבון.

אני מבקשת להצטרף אל המסע הזה בנקודה רגישה לי: בחירת הלחמניות והחלות לשבת בכלבו. כידוע כל אחד מאתנו יכול "לגעת בסחורה" (כלשונם של הגשמים), למשש ולמיין, ולא תמיד ידינו נקיות כל-כך, במיוחד אם לפני כן בדקנו את תפוחי-האדמה או בררנו מלפפונים ועגבניות... שוחחתי על כך עם עובדות הכלבו והתברר כי אם יועסק עובד נוסף באריזת החלות והלחמניות- יוביל הדבר לייקור המוצרים, תוצאה לא רצויה כמובן.

ובכן, וכאן הגענו ללב העניין- אני מבקשת להציע לכם שיטה שפותחה על ידי טובי המוחות בקיבוצנו והיא פשוטה וזולה להפליא!

אם טוב הדבר בעיניכם, כל שעליכם לעשות הוא כדלקמן:

1. בהגיעכם לארון הלחם- הפשילו שרוול ועטו על ידכם שקית ניילון, אחת מן השקיות הנמצאות במקום.

2. בחרו חלות, לחמניות, ג'בטות ופיתות כראות עיניכם וארוזו אותן בשקיות לפי רצונכם. (רצוי לא לציקמק את כל הלחמניות...הרי כולן הגיעו מאותה מאפיה ומאותו תנור..)

3. בסיום התהליך הפכו את השקית בה השתמשתם לצד שני- והשתמשו בה לארוז את הלחמניות האחרונות. כך חסכנו בשקיות והשתמשנו בשקית כאילו היא כפפת פלסטיק ליד! פשוט וגאוני!

4. הנה השלמנו את המשימה ללא מגע יד-אדם, ללא טירחה מיותרת ובאופן היגייני ואסתטי.

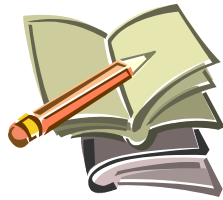
מוכנים לנסות? אודה לכם מאד.

ושתהיה לכולנו שבת מנוחה ונחת- "להתענג בתענוגים/ חלות, לחמניות, ברבורים ודגים!"

חצית רפף.

לידיעת החברים: הסכמי התשלום וההנחות מוסדרים החל מחודש זה רק עם חנות סטימצקי בנתיבות. החבר יקבל גם חשבונית אישית שתזכיר לו על מה חוייב בכרטיסו.

פינת המתכונים

והפעם - מתכון חורפי של קדירה מהבילה. עד שיבוא הגשם לפחות נדאג שיהיה חם בבטן...
קדירת צוף וירקות כתומים בקדש תאריט / מטבח של מוכן טובים

(מיועד ל - 6 חתיכות עוף)

רוטב:

2 כפות סילאן

4 כפות דבש

4 כפות רוטב סויה

6 שיניים שום פרוס (או כפית גדושה שום כתוש)

4 כפות שמן-זית

כף רסק עגבניות

מלח, פלפל

לערבב הכל טוב-טוב, ולהניח בצד

ירקות:

2 בטטות

חתיכה של דלעת

4 גזרים חתוכים לעיגולים

2 תפוזים חתוכים לרבעים

2 בצלים חתוכים לרבעים

1 גמבה, 1 פלפל צהוב, 1 כרישה

חותכים הכל לחתיכות גדולות, ומניחים בתבנית או בסיר קדירה. מעל הירקות מניחים את העוף, ומעל העוף שופכים את הרוטב. מחממים תנור ל 175 מעלות ומכניסים את התבשיל מכוסה בנייר כסף, לשעה וחצי-שעתיים. אם רוצים להשחים - מורידים את הכיסוי בחצי שעה האחרונה. ניתן לבשל גם על הגז. חשוב לא לערבב באמצע הבישול, כדי שלא יתפרקו המרכיבים.

בת'אבון!

מזל טוב!

לזוג הצעיר אורה ותומר

להורים ריבי וגרשון זינר

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

לנישואין!

לערבה ומשה בן-עמי

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

לבר-המצווה של הנכד בר

בנם של ענבל וארנון חג'בי

למיכל אפלבוט

ולכל המשפחה

מזל טוב מקרב לב להולדת הנינה

נכדה לטוביק ואיציק סקוברוניק

בת לעפרה ודובי סקוברוניק

האנשים הירוקים

"...היה היה פעם, בעיר ירוקה, גר לו איש אחד,

איש ירוק. האיש הירוק גר בבית ירוק עם

דלת ירוקה וחלונות ירוקים

הייתה לו אישה ירוקה ושני ילדים ירוקים

ובלילות הוא היה ישן במיטה הירוקה שלו

וחולם חלומות ירוקים-ירוקים..."

(הסיפור על האיש הירוק/ מילים: יהונתן גפן)

מי הם האנשים הירוקים ומתי הם הופיעו לראשונה?

הימים הם ימי ראשית המדינה, מדינת ישראל מחליטה על פרויקט חדש במפעל הציוני! ייבוש עמק החולה. על יתרונותיו וחסרונותיו לא נפרט כאן, אך בעקבותיו קמה תנועה חדשה שקראה לשמירה על ערכי הטבע- "החברה להגנת הטבע".

במשך שלושת העשורים הראשונים של מדינתנו עיקר פעילות שמירת הטבע (החיובית, החינוכית והחיונית) הייתה שמירה על ערכי הטבע. חיסרון אותה גישה היה בכך שהיא הפרידה בין בני האדם לבין הטבע. הטבע הוא קדוש והאדם שהוא לא חלק מהטבע צריך לשמור מרחק, ולגעת כמה שפחות.

בשנות השמונים החלה לפעול תנועה שקראה לשמור על "איכות הסביבה", שמירה על העולם ועל משאביו, תוך שימת דגש על כך שאם לא נשמור על הכדור, בקרוב לא יהיה לנו איפה לגור!! האדם הופך להיות המרכז.. אני לא שומר על העולם לשם שמיים, אלא, לדוגמא, אני לא רוצה שתהיה תחנת כח פחמית באשקלון, כדי שאמשיך לנשום אוויר נקי.

בסוף שנות ה - 90 ובימינו אנו מתפתחת גישה שלישית. גישה זו מתבססת על תפיסה של "מקומיות". בראש ובראשונה האדם הוא חלק מהטבע, סביבתו של האדם היא החשובה- הסביבה האנושית, החברתית, הטבעית והנופית. לכן הנגשת מקומות עבודה לנכים למשל זה סביבתי לא פחות מהמאבק על תחנת הכח באשקלון. גישה זו לא סותרת את שתי הגישות הראשונות- ניתן לומר שזו מעין אבולוציה סביבתית מחשבתית שיצרה את הגישה.

"...ואז ראה האיש הירוק, שעל שפת הכביש

עומד איש כחול האיש הירוק עצר את האוטו

הירוק שלו ושאל את האיש הכחול

"היי" איש כחול מה אתה עושה פה?

"אני" אמר האיש הכחול, "אני מסיפור אחר".

כיום ההסתכלות לא מנתקת בין שני הצבעים, כל מפגש עם צבע נוסף סביבנו מוסיף לנו ולו. קהילתיות וחברות טובה היא שמירה על הטבע, ואם כקהילה גם נצליח לשמור על חלקי סביבה נוספים- מה טוב!

איילת ודני אוריאל.

(הכתוב מתבסס על המאמר "פרדיגמות משתנות בחינוך הסביבתי הישראלי" / אילון שוורץ).